

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. H.**
nar. X, ev. č. X
státní příslušnost T.
hlášen k pobytu v X

zastoupeného advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j. OAM-420/ZA-ZA11-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce podal žalobu nesprávně u Městského soudu v Praze dne 23. 7. 2023. Z důvodu místní nepřipustnosti byla následně věc postoupena zdejšímu soudu, konkrétně dne 25. 8. 2023.
3. V žalobě žalobce mimo jiné uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 16. 6. 2023 jako státní příslušník Kazachstánu, přičemž žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Německo (poznámka soudu: dle obsahu správního spisu byla žádost podána již dne 8. 4. 2023 a žalobce je státním příslušníkem Turkmenistánu). Žalobce dále vytkl žalovanému, že dovedl nepřipustnost podané žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, aniž by cokoliv uvedl k meritu podané žádosti, resp. k jeho obavám z vycestování do domovského státu, potažmo do Spolkové republiky Německo. V tom žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí totiž není zřejmé, „proč žalobce odmítá usilovat o mezinárodní ochranu v Litvě a zda necítí nebezpečí při vycestování do domovského státu“. Postup správního orgánu byl nezákonný a vydané rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.
4. Žalobce v žalobě také navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť v případě okamžité vykonatelnosti rozhodnutí by bylo zasaženo do práv žalobce. Pokud by byl žalobce nucen vycestovat do domovského státu, reálně mu hrozí zásadní újma. Jakoukoliv újmu však žalobce nespecifikoval. Jen odkázal na dvě rozhodnutí NSS (ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76), z nichž rozsáhle citoval.
5. K posledně uvedenému soud hned v úvodu uvádí, že samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku k žalobě, neboť mu byla věc postoupena až dne 25. 8. 2023 (žaloba nejprve napadla u Městského soudu v Praze dne 23. 7. 2023). V krátkém čase bylo třeba připravit věc na rozhodnutí v jejím meritu (soud poučil účastníky řízení, rozeslal podání, vyžádal vyjádření žalovaného a správní spis), neboť pro soudní přezkum tohoto typu napadeného rozhodnutí platí také zkrácené lhůty. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl tedy konzumován samotným rozhodnutím ve věci (tímto rozsudkem).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uváděných v žalobě a nesouhlasí s nimi. Uplatněné námitky neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu nebo Dublinského nařízení, a že by následně vydal nezákonné nebo nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Navíc k obecně formulovaným výtkám se může žalovaný jen stěží kvalifikovaně vyjádřit. Námitky uplatněné v žalobě jsou odtržené od konkrétního případu žalobce a mívají se jak s výpověďmi samotného žalobce ve správním řízení, tak i s odůvodněním napadeného rozhodnutí.
7. V případě Spolkové republiky Německo neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalobci nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve Spolkové republice Německo, když tato země je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí na dodržování těchto práv. Spolková republika Německo je považována za bezpečnou zemi původu nejen ČR, nýbrž i ostatními státy EU. Nejsou tak opodstatněné obavy žalobce z vycestování do Spolkové republiky Německo. Ostatně žalobce v žalobě nepřichází s žádnými tvrzeními o systémových nedostacích německého azylového systému.
8. Žalovaný dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na jeho rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, z něhož mimo jiné vyplývá, že cílem Dublinského systému je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále aby se zabránilo zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a dále, aby se co nejrychleji určil stát příslušný k posuzování žádosti. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. asylum shopping a chce zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu.
9. S ohledem na shora uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání (žalobce jednání nepožadoval a soud neshledal jeho konání nezbytným), v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
11. Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovaným, jenž byl zachycen v předloženém správním spise. V rámci údajů poskytnutých k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dne 14. 4. 2023 sdělil, že vycestoval z Turkmenistánu v lednu 2015, kdy obdržel cestovní vízum Ukrajiny a cestoval na Ukrajinu za účelem studia. Po vypuknutí válečného konfliktu na Ukrajině pokračoval přes Polsko do

Německa, kde pobýval asi 13 měsíců. Z Německa vycestoval dne 7. 4. 2023 automobilem do ČR. V Německu získal pobytové oprávnění platné do 9. 4. 2023. Po uplynutí platnosti pobytového oprávnění se neúspěšně pokusil o jeho prodloužení. To však bylo odmítnuto proto, že není občanem Ukrajiny. O mezinárodní ochranu v minulosti nežádal. Před přicestováním do EU v roce 2022 Evropskou unií nenavštívil. Žalobce je zdravý a nemá žádné omezení či zvláštní potřeby. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je diktátorský režim v zemi původu žalobce. S tímto režimem žalobce nechce mít nic společného, jeho rodina v zemi původu kvůli režimu trpěla. Svoji totožnost a státní příslušnost žalobce prokázal cestovním dokladem Turkmenistánu platným do X.

12. Z následně provedeného pohovoru se žalobcem v jazyce ruském za přítomnosti tlumočníka do ruského jazyka (dne 16. 5. 2023) dále vyplynulo, že žalobce byl v Německu přijat jako uprchlík, kam přicestoval dne 7. 3. 2022. Nejprve byl ubytován v hotelu, následně mu bylo poskytnuto ubytování ve městě H. v domě společně s německou rodinou, jež poskytovala lidem prchajícím z Ukrajiny ubytování. Pak za žalobcem přicestovala jeho přítelkyně, s níž bydlel v soukromí ve městě M. Tato přítelkyně nadále pobývá v Německu. Žalobce v Německu nepracoval, neumožňoval to typ pobytového oprávnění. V Německu neměl žalobce žádné potíže. Tuto zemi opustil z důvodu zamítnutí jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění. Známí žalobci poradili, aby přicestoval do ČR, což učinil. O mezinárodní ochranu zde požádal proto, že zde má známé krajany, na které se může obrátit. V Německu vše ukončil, nemá se kam vrátit. ČR mu je bližší. Od roku 2015 pobýval na Ukrajině, kde také žijí lidé slovanského etnického původu. Německo je sice krásná země, ale žalobce se tam necítil komfortně. Po roce pobytu mu Německo nepodalo více pomocnou ruku. Pro tyto všechny důvody žalobce nemůže vycestovat zpět do Německa k vyřízení jeho žádosti. Žalobce by rád setrval na území ČR. Na území EU nemá žádné příbuzné. Po příjezdu do ČR z Německa si zde našel přítelkyni. Společně však nežijí, pouze se vídají. V ČR pobývají také jeho kamarádi.
13. Žalobce postavil svoji žalobní argumentaci o nesprávnosti napadeného rozhodnutí, konkrétně nezákonnosti rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění, na tom, že žalovaný ničeho neuvedl k meritu podané žádosti a nerespektoval obavy žalobce z vycestování do Spolkové republiky Německo. V této souvislosti žalobce ještě v žalobě uváděl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o mezinárodní ochranu v Litvě. Přitom z jeho argumentace není vůbec zřejmé, proč uvádí v této souvislosti právě Litvu, když přicestoval do ČR z Německa a o azyl požádal na území ČR. Před pobytem v Německu navíc pobýval na Ukrajině, kam zamířil z Turkmenistánu v roce 2015. Vzhledem k nesrozumitelnosti a nelogičnosti této části argumentace (Litva), soud již nebude dále se touto argumentací zabývat. Stejně tak nesrozumitelné je tvrzení žalobce, že z rozhodnutí údajně není zřejmé to, zda v případě úsilí o mezinárodní ochranu v Litvě žalobce nepociťuje podobné nebezpečí, jako to, které mu hrozí při vycestování do domovského státu. O žádném konkrétním nebezpečí, které by mu hrozilo v zemi původu nebo v Litvě, se žalobce v žalobě nezmínil. Soud se tedy nemohl k této nekonkrétní a nepodložené argumentaci žalobce blíže vyjádřit. Dále se krajský soud zabýval pouze tou argumentací žalobce, která se týkala napadeného rozhodnutí, jež podle žalobce nebylo dostatečně zdůvodněno, nebylo v něm uvedeno

cokoliv k meritu podané žádosti a nijak v něm údajně nebyly zohledněny ani obavy žalobce z vycestování do Spolkové republiky Německo, potažmo do domovského státu.

14. I přes velmi obecně formulované žalobní body, soud žalobu z procesní opatrnosti neodmítl a na jejím podkladě přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, především z hlediska jeho zákonnosti a přezkoumatelnosti. Takovým postupem tedy nemohl být žalobce zkrácen na svých právech. Žalovaný sice namítal, že v žalobě byla uvedena tvrzení, jež jsou v rozporu se skutečností, pročez nemusí být jasné proti jakému rozhodnutí směřuje, avšak soud nemá pochyb o tom, že žaloba skutečně směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023. To bylo hned v úvodu žaloby řádně označeno správným číslem jednacím a datem vydání rozhodnutí, včetně popisu výroku o zastavení řízení z důvodu nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany (§ 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu). Je však třeba potvrdit, že žalobce v žalobě uváděl i rozporná tvrzení, a sice že je státním příslušníkem Kazachstánu (ve skutečnosti je státním příslušníkem Turkmenistánu), a že žádost o mezinárodní ochranu podal dne 16. 6. 2023 (ve skutečnosti ji podal dne 8. 4. 2023). K uvedení těchto nepravdivých tvrzení mohlo dojít zřejmě omylem při kopírování či přetahování textu žaloby z jiného případu do nyní posuzované žaloby, a to bez potřebné kontroly a úpravy. Podaná žaloba tedy podle krajského soudu jednoznačně směřuje proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, nicméně uvedená pochybení v tvrzení žalobce poměrně komplikují srozumitelnost jeho argumentace. K podobným námitkám se lze stěží kvalifikovaně vyjádřit.
15. Krajský soud k tomu dále uvádí, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační, přičemž obsah žaloby předurčuje obsah následného soudního přezkumu i soudního rozhodnutí. Je proto odpovědností žalobce, aby ve své žalobě řádně vymezil své výhrady proti napadenému správnímu rozhodnutí. Uvedené závěry vychází z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, z něhož mimo jiné vyplývá, že *„žalobce je ve své žalobě povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Dle názoru Nejvyššího správního soudu žaloba podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky, rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (...). Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovanou) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.“*
16. Vzhledem k tomu, že žaloba převážně obsahovala obecné a blíže nekonkretizované výtky, někdy odtržené od průběhu správního řízení i od výpovědi samotného žalobce, lze konstatovat, že v tomto případě nebyly naplněny požadavky vyplývající ze shora citované judikatury NSS, a tedy ani požadavky vyplývající ze zákona. K obecně formulovaným žalobním námitkám se lze stěží vyjádřit kvalifikovaně, je možné se vyjádřit jen v obecné rovině.

17. Pokud jde o postup správního orgánu při posuzování žádosti žalobce, pak zde soud neshledal žádnou nezákonnost. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy i Dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení).
18. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného Dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 Dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 Dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou v nařízení uvedena.
19. Čl. 8 Dublinského nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žalobce je coby žadatel o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 Dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochrany. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 Dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobce aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 Dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní zletilí sourozenci.
20. V případě žalobce bylo nezbytné aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 Dublinského nařízení, neboť z informací z pobytové karty žalobce, vyjádření žalobce, cestovního dokladu žalobce a též z informací od Spolkové republiky Německo bylo zjištěno, že žalobce byl dne 8. 4. 2023, kdy učinil prohlášení k ochraně na území ČR, držitelem platného povolení k pobytu č. X vydaného Spolkovou republikou Německo ve městě Lebach dne 17. 5. 2022 s platností do dne 9. 4. 2023. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
21. Pro úplnost soud poukazuje ještě na čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení, podle něhož platí, že pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci, a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 (článek 12), dokud žadatel neopustil území členských států.

22. Vzhledem ke shora uvedenému má krajský soud za to, že napadené rozhodnutí vychází ze správně a úplně zjištěného skutečného stavu věci a je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení, konkrétně o jeho čl. 12, který byl v případě žalobce správně aplikován.
23. Na základě výše uvedeného žalovaný požádal dne 14. 4. 2023 Spolkovou republiku Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 19. 4. 2023 obdržel žalovaný informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení této žádosti žalobce.
24. Podle čl. 17 Dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost žadatele o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou tohoto článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Na aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení není právní nárok a záleží na rozhodnutí konkrétního členského státu EU, zda sám posoudí žádost o mezinárodní ochranu na základě sdělených vážných důvodů v případech, kdy není podle kritérií stanovených tímto nařízením příslušný. V případě žalobce však nebyly shledány žádné podobné a vážné důvody, které by byly podřaditelné pod čl. 17 Dublinského nařízení. Toto ustanovení nebylo ve věci aplikováno.
25. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, pokud tento žadatel podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě shora zjištěných skutečností je tedy Spolková republika Německo povinna převzít žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně Spolková republika Německo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce již uznala (19. 4. 2023).
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně a v dostatečném rozsahu posoudil i další podmínku vyplývající z čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, přičemž uzavřel, že v případě Spolkové republiky Německo neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v konkrétním členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Spolková republika Německo je tak povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Jak již bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno, žalobci nehrozí ve Spolkové republice Německo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu. Německo je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Německo je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU. I z těchto důvodů má krajský soud ve shodě s žalovaným za to, že žalobce nemá opodstatněný důvod k obavám z vycestování do Spolkové republiky Německo. Z tamního azylového systému nemají obavy ani desetitisíce uprchlíků, kteří v Německu ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany. Nutno vzít také v potaz, že na úrovni EU, Evropského

soudního dvora nebo Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Německa. Naproti tomu žalobce ve správním řízení ani v žalobě nijak nezpochybnil kvalitu německého azylového řízení. Neuvedl žádná tvrzení o systémových nedostatcích německého azylového systému. Jako důvod nemožnosti návratu do Německa pouze uváděl (ve správním řízení), že ač je Německo krásná země, on se tam necítí „komfortně“, a dále, že po roce pobytu mu již Německo nepodalo pomocnou ruku. Toto své tvrzení však nijak neupřesnil. Pro úplnost soud také dodává, že při posuzování systému azylového řízení v Německu žalovaný vycházel z dokumentu Německo, Informace OAMP ze dne 4. 7. 2022. Uvedený podklad tvoří součást správního spisu.

27. V této souvislosti, podobně jako žalovaný, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28, z něhož mimo jiné vyplývá, že „*v případech, kdy je zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky (ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III), je třeba se touto otázkou podrobně zabývat. Taková situace by zřejmě nastala například v případě předání cizince do Maďarska či Itálie. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že předání je i tak možné, je nutné, aby tento závěr vysvětlil. V případě většiny ostatních členských zemí EU však nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha, jak ji učinil stěžovatel v projednávané věci.*“ K tomu soud ještě uvádí, že v právu EU platí i nadále zásada vzájemné důvěry, a to i přes komplikace v důsledku migrační krize. Z rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011 ve spojených věcech zn. C-411/10 a C-493/10 lze například dovodit, že dodržování základních lidských práv členskými státy představuje vyvratitelnou domněnku, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.
28. V případě Německa nebyla nikdy vyvrácena domněnka o dodržování základních lidských práv touto členskou zemí EU, přičemž ji nevyvracejí ani námitky uplatněné žalobcem v podané žalobě. Žalobce pouze obecně uvedl, že nebyly zkoumány jeho obavy z vycestování do Spolkové republiky Německo, avšak nikdy (ve správním řízení ani v žalobě) neuvedl žádné konkrétní obavy nebo problémy, které by mohl mít v Německu. Stejně tak soud (a podobně žalovaný) neshledal žádné indicie pro závěr o existenci systémových nedostatků v německém azylovém systému. Na základě vyjádření žalobce a shromážděných podkladů nebylo možné dospět k závěru, že by žalobci v Německu hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu a stejně tak nebyl zjištěn žádný důvod pro údajné obavy žalobce z vycestování do Německa.
29. „*Cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízení směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, resp. asylum shopping – ve snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje*

nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.“ (srov. rozhodnutí NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).

30. Pokud jde o tvrzení uvedené v žalobě, že žalovaný neuvedl nic k meritu podané žádosti, pak ani této argumentaci nemohl krajský soud přisvědčit. Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla žalovaným posouzena zcela v souladu s právními předpisy (viz výklad shora) a pokud žalobce s těmito závěry nesouhlasí, neznamená to jejich nesprávnost. Vzhledem k tomu, že příslušná k posouzení této žádosti o mezinárodní ochranu je Spolková republika Německo, jež tuto svoji příslušnost uznala dne 19. 4. 2023, bude tato žádost teprve podrobně posuzována státem k tomu příslušným dle Dublinského nařízení, tedy SRN. Tyto závěry byly obsaženy i v napadeném rozhodnutí, a není tak pravdou, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahovalo nic k meritu podané žádosti. Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany bude teprve posuzována státem k tomu příslušným. Rovněž tvrzení žalobce o tom, že nebyly vzaty v úvahu jeho obavy z vycestování do Spolkové republiky Německo, se nezakládají na pravdě. Např. na straně 4 napadeného rozhodnutí žalovaný objasnil, že žalobci nehrozí nelidské či ponižující zacházení v souvislosti s řízením vedeným ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatele o mezinárodní ochranu v Německu. Naproti tomu žalobce ničím nezpochybnil kvalitu německého azylového řízení a neuvedl žádné problémy, které by tam dosud měl, nebo by mu mohly hrozit. Případné obavy žalobce z vycestování do země původu pak nejsou také na místě, neboť předmětem napadeného rozhodnutí je teprve posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s tím, že tuto žádost přebírá k posouzení stát k tomu příslušný podle Dublinského nařízení, a to Spolková republika Německo. Spolková republika Německo bude povinna objektivně a nestranně posoudit v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva předmětnou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Napadeným rozhodnutím nebylo řešeno vycestování žalobce do země původu, proto tyto okolnosti nebyly ani zkoumány.
31. Krajský soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobce dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měl žalobce možnost seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a je věcně správné. Žalobcem uplatněné obecné námitky nezpochybily závěry žalovaného.
32. Ze shora uvedených důvodů se proto krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry. V uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. září 2023

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

